

SPOMÍNAME

Dňa 8. 2. 2006 uplynú 2 roky, čo nás opustil náš milovaný manžel a otec

Severin SANDTNER.

Zavrel oči, srdce prestalo biť, ale aj tak ostáva živý v našich spomienkach.

S veľkou láskou a úctou naňho spomínajú manželka Janka, deti Zuzana, Marek, Miško, svokrovci a kamaráti.

Mala všetkých rada a veľmi chcela žiť, milovať a milovaná byť. Len ten, kto stratil toho koho miloval, pochopí, čo je smútok a žiaľ.

Dňa 16. 1. 2006 uplynuli dva roky, čo nás navždy opustila drahá manželka, mamička, dcéra a sestra **Gabika SERAFÍNOVÁ.**

S láskou a smútkom spomína smútiaca rodina. Ďakujeme všetkým, ktorí jej s nami venujú tichú spomienku.

Odišiel si z nášho života, my ostali sme sami, naveky budeš v srdciach tých, čo máli ťa radi.

Dňa 5. 2. 2006 uplynú štyri roky, čo nás navždy opustil vo svojich nedožitých 17 rokoch

Janko SERAFÍN.

S láskou a smútkom v srdci spomína smútiaca rodina. Chýbaš nám, veľmi...

Ďakujeme všetkým, ktorí mu s nami venujú tichú spomienku.

Dňa 19. 1. 2006 uplynul rok, čo nás navždy opustila naša milovaná manželka, mama a babka **Irena SYNÁKOVÁ.**

S láskou a vďakou spomínajú manžel, deti, vnúčatá a ostatná smútiaca rodina.

Osud nikdy nevráti, čo nám vzal, ostali len spomienky a žiaľ.

Dňa 5. 1. 2006 uplynulo 10 rokov, čo nás navždy opustila naša drahá matka, babka, prababka **Mária POLÁKOVÁ** z Pezinka.

Kto ste ju poznali, venujte jej, prosím, tichú spomienku. Dcéra Jozefína Klačanová s rodinou.

Pripomenuli si nedožitú 60. narodeniny

V pondelok 16. januára si funkcionári a pracovníci Mesta Pezinka spoločne pripomenuli na miestnom cintoríne nedožitú 60. narodeniny Ing. Ivana Pessela, dlhoročného funkcionára Mestského národného výboru, neskôr Mesta Pezinka.

Súčasný primátor mesta Oliver Solga pri tejto príležitosti pri hrobe I. Pessela vyzdvihol jeho dlhoročnú záslužnú prácu v prospech rozvoja nášho mesta.

Ivan Pessel sa narodil 15. januára 1946 v Pezinku. V službách

miestnej samosprávy pôsobil od roku 1976 do roku 2002. Najskôr ako tajomník, potom podpred-

seda a predseda Mestského národného výboru. Po ukončení činnosti národných výborov v novembri 1990 bol zvolený za primátora Pezinka. Túto funkciu vykonával do roku 2002. Od toho času pôsobil

ako poslanec Mestského zastupiteľstva. Náhle skonal 14. mája 2005.

(mo)

Pri hrobe I. Pessela.

Česť jeho pamiatke!

Vo štvrtok 19. januára vo večerných hodinách prebehla po Slovensku smutná správa o veľkom leteckom nešťastí, ktoré postihlo našich vojakov vracajúcich sa z mierovej misie v Kosove. Pri havárii slovenského vojenského lietadla AN-24 na maďarskom území zahynulo 42 vojakov, medzi ktorými bol aj náš spoluobčan, 26-ročný **por. Ľudovít Orlický**. Občania mesta prijali správu o havárii a skone mladého Pezincana s veľkým pohutím a ľútosťou.

Mesto Pezínok vyjadruje pozostalým Ľ. Orlického úprimnú sústrasť a hlboký zármutok nad stratou blízkeho a statočného človeka. Česť jeho pamiatke!

Spomienka na J. Stachu

V utorok 31. januára o 17.00 hod. sa uskutoční v čítárni Malokarpatskej knižnice v Pezinku, Holubyho 5, **večer poézie – spomienka na Jána Stachu** pri príležitosti nedožitých 70. narodenín. Uvádza spisovateľ Jozef Mihalkovič. (mk)

Bol súčasťou nášho života

Hoci preletelo niekoľko rokov, spomienky na udalosti istých dní nevybledli. Mnohí z nás si spomínajú na Vianoce roku 1997. Náhlenie ľudí podvečernými ulicami mestečka, všade ligot vianočných ozdôb a na námestí rozžiarená jedlička. Tichá zimná krása, čas očakávania čohosi nedefinovateľného, hlboko vrezaného v našich dušiach. Čas, keď človek k človeku má akosi bližšie.

Brána do Galérie 5 bola dokorán otvorená, spod studených múrov domu sa šírila do mrazivej ulice príjemná vôňa vianočného pečiva, oblátok a do nosa okoloidúcich sa tisla aróma škorice z vareného vína. Pred bránou stál veľký pútač s nápisom "Pomôžte kvietku žiť". Ľudia sa pristavovali, prečítali si napísané a neváhajúci vošli dovnútra. Uprostred toho všetkého sa pohybovala postavička oblečená v nápadnom červenom kožuchu, s dlhou bielou bradou. Pod červenou čiapkou a bielou bradou sa skrývala usmiata tvár mladého chalana. Tým veselým Mrázikom nebol nikto iný, ako Stanko. V ruke držal dlhé strieborné žezlo deda Mrázika a milým hlasom sa prihovárал okoloidúcim: „Vojdite, ľudia prijmite naše pohostenie a ak sa rozhodnete prispieť na dobrú vec, budeme vám za to nesmierne poďační..." Dav sa neustále zväčšoval. Ľudia prichádzali, zvedavo sa pýtali, prijímajúc drobné dary

od mladých ľudí pochopili, že ide o dobrú vec a zachovali sa naozaj kresťansky. Do nevelkej kasičky prispievali svojimi korunkami, odchádzajúc v dobrej viere, že prispeli tak svojou mierou k záchrane života mladého človeka. Bol to práve Tomáš, mladý človek, ktorý ochorel na ťažkú leukémiu a zostávala mu iba jediná nádej na prežitie – transplantácia.

Tomášovi kamaráti sa rozhodli, že prispieť i oni svojou snahou. Takmer všetci vieme, že Tomáš svoj boj vyhral a je tu medzi nami, živý a zdravý. Chvála Bohu!

Prešlo iba niekoľko rokov, z detí sa stali mladí muži a každý z nich sa vydal svojou cestou životom.

Život je však nevysspytateľný, vie prekvapiť v každej chvíli. Len ťažko môžu slová vyjadriť smútok a beznádej, ak stratíme niekoho blízkeho.

"Stanko dnes o polnoci zomrel," tak znela krátka správa a začala do živého. Stano svoj boj prehral. Bolesť trvá, a bude ešte dlho rezonovať v nás všetkých, ktorí sme ho poznali. Do úst sa mi tisnú slová: "Bože, prečo, veď bol taký mladý...". Plačeme. A prečo nie? Veď bol súčasťou i môjho života, stretávali sme sa, viedli dišputy a lúčili sme sa s presvedčením, že sa stretáme zase. Tak, ako to v živote chodí.

Čo je to život? Čas radosti a smútku, čas lásky a nenávisťi, čas

sadenia a čas zberu toho, čo sme si zasadili... čas biedy a hojnosti... čas narodenia a čas odchodu...

V spomienkach mi ožívajú chvíle spred desiatich rokov. Po niekoľkých týždňoch mi priviezli syna z nemocnice. Ion mal šťastie, narodil sa druhýkrát. Každý deň, keď som sa vracala z práce, otvoril mi dvere Stanko. Na ramene prehodená utierka na riady a veselým hlasom ma vítal: "Hlásim, že Pegino je vyvenčený, riady sú umyté, smeti vynesené, syn aj pes sú zasýtení... tetula, že si dáme teraz spolu kávičku!"

Pri tejto spomienke som sa usmiala a budem sa usmievať vždy, keď si na Stanka pomyslím. V ušiach mi znejú zvuky jeho bubníka, tiché i búrlivé. Rýchlymi údermi prstov vytvára melodické tóny, vrezávajúce sa priamo do srdca. K jeho zvuku bubníka sa pridávajú ďalšie a ďalšie... zrazu cítis silu a chce sa ti žiť. Z pahreby sála príjemné teplo a nad všetkým v šere noci sviatí nekonečné nebo.

Nechcel odísť, chcel žiť ešte dlho, mal svoje plány. Chcel byť pri tom, ako jeho syn rastie. Chcel ho vodiť cestičkami našich krásnych hôr, chcel ho učiť maľovať tak krásne, ako dokázali jeho šikovné ruky, chcel...

Zbohom Stanko, niet jedinej výčitky, ktorá by skalila spomienku na teba.

Teta Anka